

Krig

Leon Larson

1906

Innehåll

I.	3
II.	4
III.	5

I.

Det var krig för vår gud, för den heliges lära,
För rätten att tolka hans ord;
Det var krig för vår gud och för konungens ära,
Och blod skulle skölja vår jord.
Ty när kungen, den dyrkade kungen så vill
Då måste ju folket med vapnen slå till

Det ringer, det ringer i kyrkan
Med dofva och manande slag,
Nu ägnar man guden sin dyrkan
På krigets och slaktningens dag.
Och klockornas dofva toner
De stiga mot rymdens zoner
Med människors kvidan och gråt.

Och mänskorna bedja och sjunga
Vid orgelns söfvande låt.
De bedja: »O, hjälp dessa unga!
O, herre, sträck du din signande hand
Till alla, som dö för vårt fädernesland.«

Och prästen där framme, han talar
Till folket från altarets rund
Om hemlandets stigar och dalar,
Som sköljas i slaktningens stund.
Han lofvar, att gud skall beskydda
Dem alla i slott och i hydda;
Han lofvar dem himmelens frid,
Om blott de försvara nationen
Och offra sitt lif i en strid
För den heliga blodsreligionen.

Och bönerna stiga och stiga
Mot guden i drömmarnes land:
»O, herre, hjälp oss att kriga
Och krossa vårt fiendeland!
O, herre, o, hör våra böner
Och hjälp våra stridande söner
Som slåss för sitt fädernesland!«

II.

Där i landsvägens damm under brännande sol
Tåga skarorna framåt till slakten;
Det dånar mot mark och det hvirflar i skyn
Där arméen rycker fram genom trakten.
Och sången den brusar i dånande kör,
Den klingar mot himlen, den ekar och dör.

Hör du, nu krigsguden talar
Sitt eldspråk till staternas folk.
Då måste kanonerna dundra
Och våld blifva sanningens tolk.
Och människor hetsas till döden
Och väpnas med hätskhetens dolk.

Nu blixtra och flamma kanonernas gap
Och dånet kring nejderna rullar,
Och krutröken hvirflar och lägger sig tät
Kring ängar och skogiga kullar.
Som en jättevulkan, som har öppnat sitt svalg
Röt kanonen sitt eldspråk i dagens batalj.

Ser du, hur krigsguden höjer
Mot himlen sin blodiga hand
Och ser du, hur lågorna flamma
I vrede mot himmelens rand.
Och ser du, hur gnistorna spruta
Från städer och byar i brand,
Där allt skall förödas till aska,
Till rök och till svartnande kol:
Det fliten och snillet uppbyggde
Skall tändas till sprakande bål;
Och rödt skola lågorna lysa
Och glöda mot rymdens kupol.

Kanonerna slunga sitt mördande skrot
Och gevären, de snattra och smälla.
Och krigarne stupa led invid led
Likt säden, som liarne fälla.
Kring ängarna forsar en rykande flod
Af stupade människors lifsvarma blod.

Hör du i fjärran brak
Af dundrade åskors knall?
Det är det rullande ekot
Från krigande staters fall...

Och sedan bataljen har rasat
Och skymningen lägger sig tung,
Då skola tusen förbanna
Sitt fädernasland och sin kung

III.

Slut var den blodiga slakten
Där människor dödats som djur,
Och allt kring den bördiga trakten
Bar märken af krigets kultur:
Förtrampad låg odlarens gröda
Och sköflad af krigarnes tåg;
Hvad seklerna uppbyggt med möda
Låg krossadt af drabbningens våg.

Och nu - nu går sorg genom landet
Till tusenden fattiga hus,
Där hemmen ha krossats af nöden
Till intet, till aska och grus.

Och mången moder nu gråter
Den bittra saknadens tår,
När sonen, som tvingats till kriget,
På slagfältet bäddats på bår.
Och ungmöns hjärta det brister
Då sorgbudet hemlandet når:
Att vännen, som drifvits till kriget,
I striden fått dödande sår.

Af hären, som drog bort ur landet
Föll hälften för mördande skott.
Af dem, som nu kommit tillbaka,
Ack, hälften bär krymplingens lott.

Och därför nu tusen förbanna
Sin kung och sitt fädernesland,
Som drifvit dem alla till kriget
Att mörda i främmande land.

Det Anarkistiska Biblioteket

Leon Larson
Krig
1906

Hatets sånger

sv.anarchistlibraries.net